

Mina skolår

Jag ^{smg!}tror ~~att~~ varje sexåring som ska börja skolan känner en viss oro, spänning och förväntan.

Men vissa har lätt och ta försig och visa främmande och vissa inte. Jag var den där lilla försiktiga, blyga flickan som endast vågade ta försig bland kompisar och familj, men annars stod gömd bakom pappa, som var min stora "hjälte". Han som visste allt och som kunde hjälpa mig i alla situationer. Nu hade jag inte honom mer, jag fick klara mig själv. Ingen att gömma mig bakom.

Detta var ett stort steg för min självständighet. Jag fick börja anförtra mig till lärare och kompisar, det var svårt

till en början men jag lärde mig till slut.

Allt eftersom tiden gick skaffade jag mer och mer kompisar, både killar och tjejer.

Skolan var trots allt inte så dum.

Samtidigt som jag fick träffa kompisar och leka fick jag lära.

//Min mamma hade varit sjuk länge,

men så kom den dagen då hon

fick flytta till himmelen. Jag minns

att jag var rädd för att gå till skolan,

vad skulle dom säga. Skulle de tuffa

killarna reta mig för att jag inte hade

på mamma. Jag ville inte vara annorl-

unda. Det tog ^{cirka} ^{trått h} ca 2-3 veckor innan jag

var tillbaka i skolan igen. Jag hade fått brev (ifrån några utav kompisarna under den tiden jag var hemma. En skrev att hon var ledsen för det som hänt och att alla i klassen väntade på mig. Det var skönt att höra, men jag var ändå rädd för alla frågor de skulle ställa.

Efter en tid märkte jag att det inte var som jag trott. Visst var de nyfikna och sugna på att fråga, men nästan ingen vågade. Mina fröknar sa till mig, så fort jag kom tillbaka,

-Känner du dig ledsen eller vill prata med

någon så finns vi här. Detta sa de upprepade gånger till mig. Jag pratade aldrig med dem, men det kändes skönt att veta att de fanns där. Lärare som brydde sig.

Det sista året i mellanstadiet minns jag att jag utveckledes mycket. Jag hade fått fler "nära" vänner och klassens sammanhållning var hade blivit mycket bättre, killarna hade mognat. Jag var nu en av dem som hördes och syntes mest. Mina kompisar och jag övade danser på rasterna som vi sedan visade upp. Jag minns att vi sista terminen gjorde en riktig "show". Vi gjorde en uppvisning av "Miss World" och visade upp följr nästan

hela skolan. Detta stärkte mitt självförtroende väldigt. Jag vågade ta för mig ännu mer och hade hittat ett stort intresse för dans och musik. Detta tycker jag att skolan till stor del ligger bakom. De lät oss dansa på rasterna och göra det vi tyckte var roligt.

Detta gjorde att jag sedan fortsatte med mitt stora intresse när vi började högstadiet. Jag valde DDM (drama, dans, musik) som mitt tillval. Jag fick träning i att lita på andra, stå upp inför folk, vara mig själv ^{starkt} mm. Jag tycker skolan har hjälpt mig till stor del att utveckla mina drömmar

och inse vad jag verkligen vill.

(I dag kan jag se tillbaka på mina
skolar och vara nöjd.

Allt jag har gått igenom i skolan,

både motgångar och framgångar, har
gjort att jag är den jag är idag.

Från att vara en blyg liten flicka, som var

rädd för allt och alla, har jag blivit en

f tjej som kan stå upp för vad jag tycker, vet

vad jag vill och dessutom ordförande

i skolans elevråd.

Nu när vi ska börja gymnasiet känner jag

bara stor glädje och förväntan. Jag vet

vad jag vill och tänker inte vara den som

sitter ned med bakom någon.

~~En mycket bra text - personlig
men ändå "korrekt" språk.~~